

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ

ΑΝΑΣΥΝΘΕΤΙΚΑ ΛΟΓΙΑ

Σάν θεληματική ενέργεια παρουσιάζονται όλα τα φαινόμενα στη ζωή! Φεύγουν, χάνονται και ξαναγυρίζουν, ο αιώνιος νόμος της αλλαγής με τη φυσική του όψι με την ακριβή του παράστασι. Έίτε σάν διαλεκτική ένδος Σωκράτους παρουσιάζεται, είτε σάν φιλοσοφικό σύστημα ένδος Σομπεγγίου, είτε σάν Ίφρηνική θεωρία είτε σάν Τολστοϊκή αντίληψις είτε σάν φιλοσοφικοεπιστημονική θεωρία ένδος Γκυγιώ, είτε σάν "Αμπλετ ένδος Σαίξπηρ, είτε σάν Βγενερική ποιήσις, είτε σάν την διάσημον δραματική σύνθεσι του Φίλουσε. Τα πάντα φέουν και καταλήγουν χωρίς να έχουν ποτέ καμμίαν κατάληξιν. Τρέχουν και σβύνουν!... ξαναπαρουσιάζόμενα σάν χουσόμαυρες δύσεις, σάν αχνογάλανοι ούρανοι άσημομένοι με τό φώς τών άπειρων σκουληκιών που ή δημιουργική ενέργεια της άύλου μεταρσιωτικής δυνάμεως τών αντικειμενικών παραστάσεων του «Είνα» και του προσωποποιημένου.... «Εγώ», εισέδυσαν σ'αυτά μύρια της ανθρώπινης συνειδήσεως! «Τίποτε εις τό κόσμιον—λέγει τό άονητικόν μέρος του Σομπεγγίου—δέν είναι άνώτερον του Εγώ. Διότι ο Θεός είναι Θεός, και Εγώ ειμ' εγώ».

— "Εγώ, εγώ, εγώ θέλω να υπάρχω»—λέγει ο Θρωσήμαχος του—Καλλίτερον θα ήτο να περιπίθεται ο όρος αυτός στο θετικό μέρος της φιλοσοφίας... τοί»

Μέσα σ' αυτό τα προτιμήματα της άποσυνθέσεως του τρεχού θεάτρου της ζωής ένυπάρχει κάποιος υποκειμενικός... όρος ανασυνθέσεως με ποιητική αναπαράστασι που λέγεται «ιδανική δημιουργία», «Δημιουργία του αιώνιου γυρισμούς που με δνειροόδη λυρισμό και σφυροκοπική φιλοσοφία διετύπωσε ο Νίτσε, σύγκαιρα χωρίς να λημονή κανείς τους έξόχους στίχους του Δροσίνη που με βαθύνοια αφιερώνει στον συγγραφέα του υπερνθρώπου. Να οί σίχοι του:

Με τό σφυρι του λόγου τήμησε τους βομους των θεών να χαλάση και των θεών χτυπώντας τα είδωλα να καταλύση και να σπάση Μά όταν με τρώο ειδ' άκωβέρνητη Κι' άσκοπη κι' έρημη την πλάσι Από θεών συντρίμμα θέλησε τον άνθρωπο—Θεό να πλάση.

Έχει επέλθει ή άποσύνθεσις! πώς είναι δυνατή ή ανασύνθεσις; πώς πρέπει να εκλείψη ο μοιρολατρισιός από τό ιδανικό; πώς πρέπει κανείς να ναι χουσόφτερος άετός; Νά! ν' αλλάξη τό ύφος του και να μιλήση έτσι:

«Σιγάθηκα τό λογικόν μου! γιατί τό λογικόν μου είναι ψεύτικο! τέτοια δόξα είναι δόξα Φιλισταίου»..... ψεύτικη είναι επίσης και ή συνθήκη που έχω κάμει με τον έαυτόν μου. Αντίθεοις θεληματική είναι ή ζωή μου! Γιατ' είναι ναρκωμένο τό «εγώ» μου πρέπει να τό αναξωπυρώσω κι' έτσι θ' αρχίση ή ανασύνθεσις, Πρέπει να βαρεθώ την τεμπελιά μου γιά νάρθη σ' επαφή ή ζωή μου με τον έαυτόν μου, υποκειμενική ενέργεια πρέπει να λένε τ' όνομά μου. Και να προσθέση:

Πρέπει να γείνω άπόλυτος κύριος της συ-

νειδήσεως μου γιατί είναι άδιαμόρφωτος ο σιωπηρός Θεός μου. Ένέργεια—ένέργεια να γείνη τό παραπλανημένο λογικόν μου, ή ευσπλαγία μου δέν πρέπει ποτέ να υπερβαίη το λογικόν μου! Με χουσοπόρηη χλαμίδα να ντύσω τό ιδανικόν μου.

Και να καταλήξη μ' αυτή τη στροφή:

Γιά να φτερουγήσω σ'αυτή ψηλά σάν άετός μεγάλος Δύσεις, θα βλέπω όμορφες σ'τό υπερκόσμιον κάλλο

Από φλόγες υπερκόσμιες τά στήθη μου θα λάμψουν

Και οι Θεοί... με τά δεσμά σάν ήλιοι θ' αστράφουν

Με τη τροχισμένη..... αίσθησι τή λύρα μου να κοιτώ

Και σάν τό βαθύ προμάντευμα στο μέλλον να προσέξω

Σάν δάκρυ θα νοιώσω τη ζωή σ'αυτά λαμπέρα άστέρια

Που οι άνδρειοι σοφοί μου έκούραζαν τά χείρα.

Σύμφωνοι; Ναι ή δυο φορές; Όι; Πάντοχι! Ν' estce pas? Διάλυσις—διάλυσις!... Ω φοβερή είναι ή καταστροφή! Δύσκολο είναι ή ανασύνθεσις! είμαι συνήγορός της. Ποιά είναι ή άπόκρυφη συνείδησις;... ή αλήθεια δέν θεωρείται τρέλλα;... ο Σατανάς είναι βοηθός στο ψέμμα!... Περισσότερο όμως αγαπάει την αλήθεια!

Συ, Θεοποιημένο Σατανά, γιατί χουσοντένης με σίχους της καλλονές των γυναικών; ... Ψεύτικες είναι ή αλήθειες Σου; Μά ή αλήθειες Σου είναι χαροπές! Ο Διόθυμβος Σου μεταρσιώνει περισσότερο τη νύχτα. Είσα νυχτίης του λόγου και του σίχου; Ποιός είναι ο ποιητής Σου;...

Τήν νοιώθετε τη τέχνη του;...

Η ΣΑΙΤΑ

ΜΑΥΡΑ ΜΑΤΙΑ

Ματιές πλανομανειότερες και ματιές που φλογοκαίτε τι από μένα θέλετε γιατί δε μου λέτε

Δειξές ματιές ανήμπορες π' ανοιγοκλείτε μόνο ν' αφήνετε αναλαμπές σημάδι απ' τό πόνο όπου βαθειά μέσφαξε κι' ώ! μάτια λυγωμένα "Ω! μη με φλογίζετε, τι θέλετ' άπομένα

Πάτραι ΤΑΣΣΟΣ ΜΑΝΤΑΣ Ζωγράφος

ΣΚΟΤΑΔ' ΕΙΔΑ ΣΤΟΝ ΥΠΝΟ ΜΟΥ..

Σκοτάδ' είδα στον ύπνο μου και νύχτα σ' όνειρο μου..

Μιά βίβα μεσ' σ'αυτά κύματα παραδερνόνταν μόνη Κ' έγώ κρατούσα τά πανιά κ' Έκείνη στο πλευρό μου

Κρατούσε τό τιμόνι!

«Βιαζόμην, μούτε ξηρηνικά, ή φρένη με παγώνει! Δε βλέπω γύρω μου ορερά, δε βλέπω τό λιμάνι! Άνάψανε τά χείρα μου, βιαζόμην, στο τιμόνι, αίματωσαν τά στήθια μου, σάν κάτι τά με πιάσει!»

«Ρίξ' ένα βλέμμα πίσω σου, ή μετόρα μ'α; πλάκα κόνει!»

Φεβάμαι..... τρέχει πιο πολύ, και θέλει να μ'α; (φθάση..)

Καρσβούρη, μύσπασε σ'αυτά χείρα τό τιμόνι, και τριζει τό κιαόρι σου, φοβάμαι μη σου σ'α. (ση)

«Άλλοίμονο! Βιαζόμην μου, σχισθήκαν τά πανιά (σου)»

«Σ' δακίζω στή γυναίκα σου, σ' δακίζω σ'αυτά παιδιά σου (διά σου)»

Πές μου, μη τρώς τά χείλια σου, τι πιά μ'α; άπομένει;»

Τρέχω κ' άρπάζω να κουτά κ' Έκείνη στο πλευρό μου

Απ' τό μανί με τραβά σ'αυτά γόνατα πεομένη

Με μιάς μου σ'αύξουν οι σκαρφοί και βλέπω σ'αυτά όνειρά μου να με κρατή σ'αυτά στήθια της Έκείνη λυγωμένη.

Κ' ένα του κάπου ζήτεγα να σώσω τό κορμί της απ' τον ξηλιάρη σίφωνα τρελλός και μανιασμένος με τό σπιντό σ'αυτά κύματα θανατικό φιλι της πετάχθησ' απ' τον ύπνο μου βουβός και τρομαγμένος (μένο)

Σκοτάδ' είδα στον ύπνο μου και νύχτα-σ' όνειρο μου..

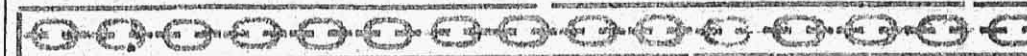
Μην είναι νύχτ' αληθινή κι' αληθινός σκοτάδι; Κ' εκείνη βλέπω πάντοτε με φρένη στο πλευρό μου.

Τρέμω... κ' ή νύχτα μ' έφθασε, μ' εφθάρη πιο τό βροάδου

Αθήνα ΠΑΝ. Κ. ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Του δε περί γλώσσης πολυθρυσλήτου ζήτηματος, επομένος εις την έμην και σεβόμενος την των άλλων πεποιθήσιν, ούτε αναλαμβάνω ούτε ήθελον αναλάβει την ευθύνη της επιλύσεως.

(Βαλα ζ'ίτου)

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Η

ΜΕΡΟΠΗ

Δραματικόν έργον του ΒΕΡΝΑΔΑΚΗ δοθησόμενον υπό του φιλολογικου όμιλου «ΕΛΙΚΩΝ» εν τω Έαρινώ θεάτρω υπέρ της Δημοτικής Βιβλιοθήκης. Διδασκαλία υπό της Καθηγητριας της Απαγγελίας.

Κας ΒΕΛΕΝΤΖΑ

ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΠΛΗΡΗΣ